

HET VERHAAL VAN D.

Terug wakker na een motorongeval en een zwart gat van drie maand

Mijn naam is D. Ik ben 57 jaar oud ik woon in Vilvoorde. Door het feit dat ik in Brussel werkte was ik een fervent motorrijder geworden. Met een motor kon ik mij gemakkelijk door de dagelijkse verkeersellende verplaatsen. In feite ben ik al heel mijn leven gek op motorfietsen, dat is gewoon één van mijn vele interesses.

Op 20 oktober 2010, in de namiddag had ik blijkbaar een verkeersongeval op de Ring. Ik herinner mij daar niks meer van en ik werd wakker in een ziekenhuisbed in het Saint-Luc ziekenhuis in het Brusselse, op 17 januari 2011.

Ik wist dus niet wat er voorgevallen was en ik merkte dat de rechterzijde van mijn lichaam, arm en been verlamd waren. Mijn linkerbeen was ook lichtjes verlamd en geestelijk was ik een wrak. Ik hoorde niet goed meer en kon gewoon blijven slapen en mijn besef was ernstig verminderd.

Een verpleegster die langs kwam merkte dat ik wakker was en zei mij dat ik een motorongeluk had gehad. Toen mijn moeder en mijn twee zussen op bezoek kwamen herkende ik wel mijn moeder en één van mijn zussen. De jongste herkende ik niet dadelijk. Van revalidatie was blijkbaar niet veel sprake in dat ziekenhuis en mijn zus, die als psychiatrische verpleegster werkt in het Leuvense en ooit nog werkte in het revalidatieziekenhuis voor personen met hersenletsel van Pellenberg deed het nodige om mij naar daar te transfereren. Ik gooi geen stenen naar het Saint-Luc ziekenhuis, uiteindelijk hielden zij mij in leven en later kwam ik te weten dat ik tijdens die drie maanden coma 5 maal dood ging en dat men mij dus 5 maal reanimeerde, blijkbaar telkens met succes. Ik kan die mensen dus niet dankbaar genoeg zijn, zij hebben mijn leven gered.

Kennis maken op een revalidatieafdeling.

Mijn zus kreeg het dus voor elkaar en op 31 januari 2011 werd ik, met een ziekenwagen, overgebracht naar Pellenberg. Toen men mij daar dan, op mijn rijdende brancard, naar de 2de verdieping reed en ik al die mensen daar zag in hun rolstoelen vroeg ik, verwonderd, of dat allemaal slachtoffers van 't verkeer waren. Er werd mij toen uitgelegd dat de meesten een herseninfarct hadden gehad. Ik had daar nog nooit van gehoord en was daar nog nooit in aanraking mee gekomen en ik schrok toen ik de gevolgen daarvan voor mijn ogen zag.

Op de 2de verdieping werd ik dan in een bed gelegd. Aangezien mijn geheugen, door de hersenletsels, zeer slecht is herinner ik mij van die beginperiode niet veel meer. Ik weet wel dat ik vooruitgang maakte.

Door de kinesithérapie werd mijn rechterarm snel terug bruikbaar en ondertussen is hij terug zoals nieuw. Ik maakte wel regelmatig ruzie met de kinesisten want ik wou stappen en de meeste, om niet te zeggen alle, aandacht ging naar mijn armen. Ik begreep dat men dus de prognose van de artsen volgde die zegden dat ik de rest van mijn leven in een rolstoel zou doorbrengen.

Na een aantal maanden - ik dacht 8 - werd ik ontslagen. Iemand had het geregeld dat ik een maand zou kunnen doorbrengen in een herstellhuis van de ziekenkas in Wenduine. Omdat ik toen nog niet goed kon stappen verplaatste ik mij daar niet veel en niet ver en ...met mijn rolstoel.

Figuurlijk en ook letterlijk ervoor vechten

Ik diende daar twee keer, telkens een andere vent, op zijn plaats te zetten en wat oorvijgen te geven omdat zij blijkbaar dachten dat een sukkel in een rolstoel hen toch niks kon doen en zij mij dus schandalig behandelden zoals voorsteken tijdens de maaltijd. Toen ik een opmerking

maakte kreeg ik onmiddellijk te horen dat ze die sukkel in zijn rolstoel wel wat lappen zouden verkopen als die nog veel commentaar gaf.

Blijkbaar moeten oudere mannen ook nog haantjesgedrag tonen voor de dames.

Ik kon dus wel een paar stappen zetten en reageerde dus. Ik diende nadien uitleg te geven aan de directrice en de plaatselijke politie kwam poolshoogte nemen van die terrorist in zijn rolstoel, hetgeen die mensen hilarisch vonden. Ik eigenlijk ook. Ik heb gedurende jaren gebokst en met gewichten getraind. Mijn maximum in benchpress was bijvoorbeeld 150 kilogram. Ik was dus een sterke vent en dan schrikt ge wel als die uit zijn rolstoel stapt en u wat oorvijgen geeft. Ik zeg oorvijgen want met een vuistslag maakt ge in zulke gevallen teveel schade en het moest grappig blijven.

Terug naar huis

Na die maand in Wenduine kwam ik dus terug thuis, na al die omzwervingen. Ik mocht naar huis omdat er daar twee volwassen zonen woonden die voor mij zouden kunnen zorgen. Bij het naar huis gaan liet ik mijn rolstoel staan en besloot dat ik, hoe dan ook, zou stappen. En zo, stapje voor stapje, metertje voor metertje begon ik mij te verplaatsen. Bovendien was de dochter van een oude schoolkameraad ondertussen kinesist geworden en volgde ik daar therapie.

Na een paar maanden was ik dan zo ver, ook geestelijk, dat ik de nodige testen en proeven kon ondergaan en afleggen om mijn rijbewijs voor de auto terug te krijgen. Grappig aspect hier was dat ik nog wilde werken en dat men op mijn job geen wagens heeft met automatische versnellingsbak en ik er dus op stond om te rijden met een manueel geschakelde versnellingsbak. Dat was niet gemakkelijk met een gedeeltelijk verlamde rechtervoet maar ik kreeg het voor elkaar om terug een normaal rijbewijs te krijgen. Voor mijn eigen comfort kocht ik mij wel een auto met automaat. Een hele tijd later deed ik dan mijn aanvraag om terug met een motorfiets te mogen rijden. Ik diende 10 lessen te volgen en dan proeven af te leggen. Men besloot hierna dat ik automaat moest gaan rijden en ik kocht mij dan een tweedehands Vespa GTS250. Grappig genoeg vind ik dat zo'n tof vervoermiddel dat ik mij nu afvraag waarom ik niet eerder een scooter aankocht. Tja, de uitleg is natuurlijk dat ik vroeger een 'rocker' was en nu, door omstandigheden, een 'mod' was geworden.

Terug aan het werk of op pensioen?

Ondertussen diende ik een aantal keren te verschijnen voor de medische commissie van mijn werk en ook bij de dokter om vast te stellen wat mijn capaciteiten nog waren en als gevolg daarvan besloot de medische commissie om mij met pensioen te sturen. Normaal gezien had ik toch op 58 met pensioen kunnen gaan en ik was dus niet meer veraf, alhoewel ik vroeger altijd gezegd had dat ik pas over pensioen wilde beginnen denken als ik de 60 voorbij was.

Maar ja, het lot heeft anders beschikt. Ik ben al blij genoeg dat ik, op wat minder kunnen stappen en een beetje dover dan vroeger na, nog kan wat ik nog kan. Het had zoveel erger kunnen zijn. Ik zag in Pellenberg mensen, die bijna geen mensen meer waren, als gevolg van hersenletsels. Dus, ik acht mezelf gelukkig dat ik aan zoiets ontsnapt ben.

Ik ben erg geschrokken toen ik begon te beseffen hoe een mens en zijn leven, kan veranderen door zoiets stoms als een herseninfarct. Verschrikkelijk: niet meer zelfstandig kunnen eten, niet alleen naar de wc gaan, niet stappen, niet communiceren, niet beslissen. Niks meer, bijna plantaardig leven.

Met dank aan de maatschappij

Jullie hebben gevraagd om mijn verhaal op te schrijven om op de website van de Liga NAH te zetten zodat jullie hersenletsels meer onder de aandacht willen trekken.

Ik hoop dat mijn bescheiden bijdrage zal kunnen helpen bij uw bedoeling, hoewel ik niet inzie welke voordelen daar zouden kunnen uit voortkomen. Wij leven, gelukkig maar, in een maatschappij waar al bij al goed voor erg geraakte mensen gezorgd wordt. En ik zie niet goed in wat wij nog meer zouden kunnen eisen. Er is een tijd geweest dat mensen met hersenletsel zo goed als dood waren en zelfs uitgestoten werden of in erbarmelijke omstandigheden moesten leven.

Alleszins wens ik u veel succes toe.

D.